ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

În lumea antrenorilor de fotbal se spune că FLORIN HALAGIAN, tînărul antrenor al Argeșului, a realizat o performanță comparabilă doar cu „tripla" lui Ștefan Covaci la Amsterdam. Dar, pentru că tot în lumea fotbalului se cultivă întotdeauna obișnuitele paranteze și „rezerve" în care succesul unui antrenor (și mai ales al celui tînăr) este atribuit, în general,, echipei, vă propun o convorbire cu subiectul nr. 1 al acestui final de sezon, pentru a-l cunoaște mai bine pe omul și antrenorul Florin Halagian.

FLORIN HALAGIAN

„DOBRIN, OMUL, E UN MARE TIMID"

— Te rog, Florine, să te prezinți cititorilor noștri.

— Trebuie să mărturisesc că sînt în continuare foarte emoționat. Am cîștigat un campionat la o vîrstă neobișnuită. Nu uit nici un moment că Lereter, Barbu, Solomon, Jenei și alții, care continuă să fie jucători activi, sînt mai „bătrîni" decît mine. Biografia mea e simplă. Am început la Tînărul dinamovist, am continuat la Dinamo Brașov, apoi la Progresul C.P.C.S., pe vremea lotului de juniori, la Dinamo VI și am încheiat jucînd cinci ani la Argeșul de astăzi. În tot acest timp am căutat să trag cu urechea de la antrenorii prin mîna cărora am trecut. De la Rudy Vetzer am învățat, cred, să iubesc fotbalul. Meșterul Steinbach m-a făcut fotbalist. „Gil" Mărdărescu m-a promovat la Dinamo Brașov. De la meșterul Augustin Botescu am învățat, dacă nu spun prea mult, că fotbalul este o treabă mai gravă decît lasă impresia. În sfîrșit, de la Ștefan Vasile am învățat să muncesc

— Ce ai simțit cînd ți s-a spus că vei prelua Argeșul în calitate de antrenor principal?

— Am avut, bineînțeles, un moment de șoc, dar l-am depășit curînd. Nu mi-a fost teamă. E adevărat, unii mi-au spus că ar fi bine să renunț, deoarece un eventual eșec s-ar putea repara în cel puțin zece ani. Eu am înfruntat sfaturile sceptici-lor, dîndu-mi seama că am o șansă unică și că numai o eventuală renunțare ar putea să mă facă să pierd zece ani.

— Ce obiective ți s-au fixat?

— Oamenii au fost rezonabili. În planul antrenorului Titus Ozon se prevăzuse locul 6—8. Prin venirea mea obiectivul viza doar scăparea echipei de la retrogradare

— Cum a fost primul contact cu echipa?

— Am depus eforturi ca să par stăpîn pe mine. Mi-am dat seama că e bine să nu înfrunt privirile încă din prima zi.

— Ce ai gîndit cînd ai privit acest pisc care se numește Dobrin și pe care nu l-a putut escalada aproape nici unul dintre antrenorii de pînă atunci?

— Mi-am spus fără să șovăi că singura soluție este convietuirea pașnică. Ulterior aveam să-mi dau seama că teoria „imposibilului Dobrin" este mai mult o legendă

● LERETER, BARBU, SOLOMON SÎNT MAI „BĂTRÎNI" DECÎT MINE ● OBIECTIVUL MEU A FOST SALVAREA ECHIPEI DE LA RETROGRADARE ● SINGURA SOLUȚIE ERA CONVIEȚUIREA PAȘNICĂ ● PE DOBRIN ÎL ADMIR. PE BARBU ÎL RESPECT ● AM ÎNVĂȚAT SĂ FIU MAI ÎNGĂDUITOR ȘI MAI... FILOZOF

— Cînd ai preluat echipa?

— Într-un moment greu. După prima etapă a campionatului. Argeșul revenise de la Bacău, cu un scor categoric: 1—4

— În mai buna integrare a lui Dobrin în echipă?

— O să vi se pară curios, dar eu am gîndit și am procedat foarte simplu. Mi-am dat seama că Dobrin, fotbalistul, nu mai are ce învăța de la mine. În această situație, am folosit o metodă care ar putea să pară bizară. Am căutat să-l conving pe Dobrin că fotbalul nu este totul în viața lui. Am căutat să-l fac să înțeleagă că această consacrare totală în direcția fotbalului nu va face decît să-l frîneze și în direcția fotbalului Această deturnare a gîndurilor lui Dobrin nu mi s-a părut periculoasă pentru fotbal, deoarece Dobrin este un fotbalist mic la sută Mi-am dat seama, de asemenea, că marele secret al jucătorului cu Dobrin este tactul Dobrin, omul, este, în fond, un mare timid. Dacă vreți, în relațiile cu oamenii se situează la polul opus celui în care se află în relațiile cu coechipierii sau adversarii pe gazon Acest mare timid nu suportă un singur lucru: să fie jignit. Asta este toată cheia. În rest e o chestiune de tehnică obișnuită.

— Cum te-ai împăcat cu antrenorul secund, prof. Dima?

— Termenul împăcat nu este cel mai potrivit. Profesorul Dima m-a ajutat imens. Las deoparte marile lui calități de preparator fizic, cu o diversitate de mijloace pe care nu știu dacă o mai pot întîlni la un alt antrenor. Vreau să spun cîteva cuvinte despre felul în care m-a primit. Vreau să-i mulțumesc și pe această cale pentru delicatețea cu care m-a primit. Încă din primul moment a căutat să-mi lase impresia că lucrul cel mai normal din lume e ca eu să fiu antrenor principal la Argeșul. Există oare o mai mare delicatețe sufletească din partea unui antrenor secund, mai ales cînd vine în contact cu un cvasi-debutant de 32 de ani?

— Vorbește-mi despre momentele grele în acest drum spre titlu.

— Au fost ele destule. A fost în primul rînd acel 0—4 de la Arad, cînd am avut un moment de șovăire. A fost apoi acel 0—2 cu Steagul roșu, la Pitești. Cel mai greu moment mi s-a părut însă acel 0—0 cu Universitatea acasă, dat fiind că începusem să ne apropiem de titlu.

— Am impresia că, din modestie, îți atribui doar un rol de catalizator în închegarea echipei.

— Dacă vreți, aș putea să-mi amintesc de unele mici succese, de unele mici soluții tactice, pe care rezultatul — și poate numai rezultatul — le consideră ca atare.

— Aș vrea cîteva exemple.

— Una din soluții, care s-a dovedit pînă la urmă bună, a fost aceea din jocul de la Craiova. Acolo am jucat cu Olteanu la Oblemenco și cu Barbu liberо. Acolo am văzut pentru prima oară că mijlocașul Roșu va putea avea, într-un viitor apropiat, o destul de mare eficacitate pe post de vîrf. Meciul de la Craiova, cîștigat cu 2—1, a fost o încercare încununată de succes sau, dacă vreți, un moment de inspirație, pentru că nu e foarte simplu să te decizi să joci fără titularii Frățilă și Prepurgel. Un al doilea rezultat hotărîtor în acest campionat a fost acel 1—0 de la Iași. Acolo am „găsit" o altă soluție, care a surprins multă lume. Am jucat o repriză întreagă cu Cioflan și Dumitru ca mijlocași. În repriza a doua i-am înlocuit pe amîndoi, ca la hochei, cu Prepurgel și Marian Popescu. Rezultatul a fost bun. Un singur necaz: a trebuit să cîștig la nea „Gil" Mărdărescu, omul care m-a „uns" jucător de Divizia A... În sfîrșit, un al treilea meci capital a fost cel cu U.T.A., la Pitești. Eram nevoit să joc fără Dobrin, accidentat. Am riscat cu Roșu vîrf de atac, împotriva consacraților. Am riscat cu Olteanu mijlocaș ofensiv. Am fost răsplătit. Roșu a înscris un gol. Olteanu — pe celălalt... Toate acestea, însă, se povestesc pentru că rezultatele au fost bune. Nu uit nici o clipă acest amănunt în viața atît de relativă a fotbalului.

— Ce-mi poți spune despre aportul lui Puiu Rapaport?

— Un conducător profesionist sută la sută. Doar cu un asemenea conducător antrenorul își poate face meseria. Cred că cu asta am spus totul.

— Ce sentimente ai față de Dobrin?

— Pe Dobrin îl admir. Pe Barbu îl respect. Barbu m-a ajutat foarte mult, ori de cîte ori a fost greu sau mai ales cînd a fost greu. Barbu este un foarte mare jucător. În cele 12 meciuri în care a jucat, cele mai multe în deplasare, n-am pierdut nici-un joc; am făcut un singur rezultat de egalitate.

— Dă-mi voie să-ți pun o întrebare delicată... Crezi că Titus Ozon ar fi cîștigat acest campionat, dacă ar fi continuat la F.C. Argeș?

— Cel mai simplu răspuns pentru mine ar fi: poate că da. Spunînd asta n-aș face decît să amintesc că Titus Ozon a fost idolul copilăriei mele. Repet, însă, marii fotbaliști sînt mult prea personali în munca lor. Nea Titus nu admitea, de pildă, să bei un pahar de apă în plus. Considera asta o crimă. Eu am învățat să fiu mai îngăduitor și mai filozof. Iată, de pildă, Olteanu este un jucător foarte nervos. Se aprinde din nimic. Dacă i-ar fi făcut lui nea Titus ce mi-a făcut mie, ar fi zburat poate din lot. Eu am căutat să-l înțeleg. În momentele de tensiune, am căutat să fac rost de o mașină, ca să-l trimit la pescuit, pentru două sau trei ore...

— Ce proiecte ai, Florine?

— Unul singur: să rămîn echilibrat, modest și, mai ales, consecvent cu mine însumi...

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

IVĂNCESCU

La numai 30 de ani, Mihai Ivăncescu a împlinit... 14 la Steagul roșu. El este, de fapt, liderul de vechime al cvartetului Adamache — Ivăncescu — Jenei — Pescaru, fără de care echipa Steagul roșu ar fi de neconceput.

Și totuși, acest „campion al fidelității" are o întrerupere care stăruie ca un ghimpe în inima lui. În sezonul 1963/64, „Ivan" a fost împrumutat Tractorului. Această schimbare avea să fie, însă, proba admirabilei lui tenacități. Mihai Ivăncescu n-a îngroșat prin acest... transfer numărul celor garați pe linie moartă, ci a revenit cu vigoarea lui de flăcău sănătos, pornit din Adîncata Urzicenilor. (Amintesc, între altele, că Adîncata este un sat care se poate lăuda cu doi fotbaliști activînd simultan în prima divizie : Ivăncescu și Crîngașu).

O dată cu revenirea la Steagul roșu, Mihai Ivăncescu urcă treptat spre tricoul echipei naționale. El va reuși să-l îmbrace de cîteva ori, pentru a-l pierde după un scurt duel cu Sătmăreanu, așa cum odinioară, în atletism excelentul Zenide devenea omul nr. 2 pentru că la zenit se afla steaua unui Moina.

Mihai Ivăncescu a fost și este un fotbalist exemplar prin corectitudine. El ne apare ca unul din jucătorii din preajma elitei, pe care se sprijină, de fapt, un campionat. Fundaș ofensiv prin excelență, bun șuter, tehnician „fără floricele", Ivăncescu a repudiat întotdeauna intervenția brutală. În mișcarea lui fluentă a existat deseori o anume sfială, care a dat limpezime duelurilor sale cu extremele adverse, într-o vreme cînd șocul și zgomotul funest al cramponului aplicat pe tibie cîștiga, din păcate, tot mai mulți adepți.

Mihai Ivăncescu, acest campion al fidelității, a fost și este un campion **al fair-play-ului.** La Brașov, în Australia, la Barcelona sau în Congo, Mihai Ivăncescu s-a străduit și a încercat să demonstreze întotdeauna publicului că fundașul este mai mult decît un muncitor cu ziua care stîrnește praful caselor demolate...

I. CH.